

Carinyu, això no és el que sembla

Jesús Hernández

Igual que cada quatre anys hem assistit a la presa de possessió del govern sorgit de les eleccions generals. Si com diu la constitució vigent en l'article 1.2. "La sobirania nacional resideix en el poble espanyol, del qual emanen els poders de l'Estat" i en l'article 66.1. "Les Corts Generals representen el poble espanyol i són formades pel Congrés dels Diputats i el Senat", no acabo d'entendre perquè els membres del govern han de prendre possessió davant dels reis i no davant de les Corts Generals. Segur que jo estic equivocat i *carinyu*, això no és el que sembla!

Una altra cosa que no entenc: si com diu la constitució vigent en el seu article 16.3. "Cap confessió tindrà caràcter estatal" què pinta la Bíblia i un crucifix a la esmentada presa de possessió. Evidentment *carinyu*, això no és el que sembla!

Un altre exemple, també recent, del respecte que professen aquells que es presenten com a campions de la defensa constitucional a allò que estableix la constitució en l'article 16.3: la presidenta de la Comunitat de Madrid, faraona líder del PP madrileny, sí la senyora Espe, ha signat un conveni de col·laboració amb l'arquebisbat de la mateixa regió amb la finalitat que els capellans puguin ficar ma (és una manera de dir) en temes tan privats com la qualitat del tractament sanitari dels malalts als hospitals públics de Madrid. En la Clàusula 3.2, el conveni signat el mes de gener d'enguany, estableix: "El Servicio de Asistencia Religiosa, a través de sus legítimos representantes (capellans), formará parte del Comité de Ética y del Equipo Interdisciplinar de Cuidados Paliativos". El primer que m'ha vingut al cap quan he sentit la notícia del dit conveni (i he llegit el text) ha estat: cony, això deu ser en pagament pels serveis prestats per la jerarquia catòlica a l'estratègia pepera de desgasts al govern espanyol. Però *carinyu*, això no és el que sembla!

M'acaba d'enxampar el meu nuvi en plena feina amb la veïna fent allò que tots esteu pensant, i encara que jo he dit tot ofès allò de *carinyu*, això no és el que sembla! el meu xicot no s'ho ha cregut. Ja passa això, ja.

Com que ja ha passat el 14 d'abril i jo soc ateu i republicà i encara que més d'un o d'una pensarà que això no toca, crido des d'aquesta plana del RiP: Visca la República.

alumik
Treballs amb alumini i vidre

Miquel Soler Carmona

08389 PALAFOLLS (Barcelona)
Tel. 606 782 713
alumik@alumik.com
www.alumik.com

Apostasia

J. H.

Durant la dictadura franquista era obligatori batejar tots els nens. Era el temps del "nacional-catolicismo", el temps que l'església catòlica manava, i quan dic manava vull dir que era qui remenava les cireres en tots els àmbits de la vida, pública i privada. Els pares no tenien cap alternativa, fossin creients o no, i quan tenien un fill el primer que feien era dur-lo a la parròquia perquè al capellà registrés als seus llibres com un client més. D'aquesta manera tots "érem catòlics", que per alguna cosa Franco era "caudillo por la gracia de dios", com podeu comprovar en qualsevol moneda de l'època.

De ben jove ja passava molt de l'església catòlica, però amb el temps vaig passar de passar a ser un ateu convençut i proud. Des de fa uns anys penso que no n'hi ha prou en estar convençut de ser ateu i criticar l'església quan es fica en la vida de les persones, és a dir gairebé cada dia, i que cal anar una mica més enllà: he d'aconseguir que l'església m'esborri dels seus registres, de manera que pugui fer apostasia. Així que vaig posar la màquina en moviment.

El primer que calia fer era una carta al bisbat i a la parròquia on em van batejar. Dit i fet. Una carta al bisbat i una altra igual a la parròquia. Sorpresa! Uns dies després vaig rebre una carta del bisbat. Quina alegria! obro la carta i la meua alegria va escapar pel desguàs. La carta no era per notificar-me que havien atès la meua demanda, no. La carta deia que el que jo sol·licitava s'ha de fer davant notari (podia triar entre notari eclesiàstic o notari civil, què demòcrates!) o anant personalment al bisbat. Ja m'ho havien dit: no et refiis de l'església.

El següent pas va ser presentar demanda davant l'agència Espanyola de Protecció de Dades perquè hi intervingui en el meu litigi amb l'església. L'agència va comunicar la meua decisió al bisbat i sembla que ara s'ha posat les piles. El dia 14 de maig torno a rebre carta del bisbat insistint que he de signar la meua renúncia a no sé quines coses.

Sembla que parlem de coses diferents, no poden entendre que jo no vull ser del seu club, que mai he demanat que m'hi apuntin i ja que m'han apuntat contra la meua voluntat l'únic que vull és que m'esborrin. És molt difícil d'entendre?

Ja us diré com acaba tot això.

JORDI FERNANDEZ *lampisteria*

Reformes integrals de la llar

C. Capdevila, 29 - 2n - 2a • 08389 Palafolls (Bcn) • Tel. 627 285 443